

Uddrag fra: De voksne børn i Skodsborg

Børn, der udsættes for omsorgssvigt, lærer tidligt at passe på sig selv. Det påvirker deres tilknytning til andre, og sen indgriben gør det sværere. "Men du får mig ikke til at sige, at noget tidspunkt er for sent," siger psykologen Inger Thormann.

Inger Thormann er cand psyk. og har de sidste 28 år været ansat på Skodsborg Observations- og behandlingshjem. Hun arbejder bl.a. med spædbarnsterapi og har senest udgivet bogen *De voksne børn. Om omsorgssvigt og resiliens*, der udkom sidste år på Hans Reitzels forlag.

Når et barn fødes og bliver lagt på sin mors mave, sanser det sin mor, og moren sanser barnet. Allerede her sker der noget: Ligesom et dyrebarn ved et menneskebarn også instinktivt, at hvis det skal overleve, så skal det blive tæt ved sin mor."

Længere når psykologen Inger Thormann ikke, før vi bliver afbrudt. En kollega stikker hovedet ind i det solbeskinne loftværelse og undskylder forstyrrelsen. Men en lille dreng nedenunder er så ked af det og spørger efter Inger. Hun kunne vel ikke lige ?

Jo, det kan Inger Thormann godt. Kan og vil. I 28 år har hun

arbejdet med de små størrelser her på Skodsborg

Observations- og behandlingshjem, og

hendes forskning om tidligt skadede børn er tæt forbundet med

den daglige praksis. Snart er hun tilbage og tager tråden op igen.

Stærke følelser

"Lige fra begyndelsen er barnet parat til at kommunikere og indgå i en relation, og det vil straks opdage, om det bliver imødekommet på sine behov," fortæller Inger Thormann og understreger, at andre end moren kan skabe et tæt og velfungerende forhold til det lille barn – også helt fremmede. Men uanset hvilken omsorgsgiver, der bliver den primære, er det helt centralt, at man forstår, hvordan man skal indgå i relationen.

"Når barnet er helt lille, er det fyldt af meget stærke følelser, og her kommer omsorgspersonen til at få en meget, meget stor rolle: Hun skal hjælpe barnet til at regulere sine følelser og sin modtagelse af al den stimulation, så verden bliver mere passende, mere forståelig for barnet."

Hvordan gør man det?

"Det gør man ved at være meget opmærksom på barnets behov og hjælpe det ind i en passende rytme af søvn, mad og kontakt. Moren – hvis det er hende – vil meget hurtigt kunne se: 'Nå, nu begynder barnevognen at bevæge sig, nu er det snart tid til at finde flasken frem! Så får barnet den erfaring, at når jeg vågner, så kommer mor. Barnet danner

det, vi kalder en indre arbejdsmodel for, at når jeg gør noget bestemt, så gør de andre sådan. Det får nogle bestemte forventninger, som er en slags forstadier til den egentlige tilknytning."

[...]